

сърце, даже и този епископъ думаше: до дѣ бѣдѣ живъ не ще мога забравитъ ти ужаснѣ сѣтънѣ.

Слѣдъ излизаніето на комисіята мѣнастырътъ ся й тури подѣ строга обсада отъ страната на правителството. Никого не оставахъ нето да излезе нето да влезе.

— Казвахъ ти азъ, майко Терезо, че Варвара единъ день ще ни докара белъ на главата! Ахъ! отецъ Исидоръ никой пѣтъ не збѣркава като каже нѣщо.

— По добръ беше еще тогива да бѣхмы и заровили.

— Най добръ щеше да бѣде, или да не бѣхмы и давали нищо да яде, тамъ да пукнеше вѣтрѣ отъ гладъ отговаряше втората старица на другитѣ.

— Но най послѣ отъ каквотима да ся боимъ? . . . ный смы изпълнили нашій законъ, наказахмы еднѣ грѣшницѣ — развратнѣ женѣ, това е сичко, и папата ще ни избави.

Въ този день новината за тѣзи жалостна случка ся распрѣсна въ сичкій градъ.

Якинтъ обѣрсоваше съзгытъ си, когата ся завърна гостинникътъ и за да разговори гостенина си почена да казва:

— Не сте ли чули нѣщо, Господине, не знайте ли какво ся случи тая заранъ? страшно нѣщо!

— Не.

— Какъ не знайте ли нищо?

— Решително нищо. Какво има да е станало?

— Едно нѣщо, да настрѣхне кожата ти, едно нѣщо, да уловишь тѣзи упѣлтены дяволкины, живы да ги изгоришь въ огъня.

— Тѣзи упѣлтены дяволкины казвашъ? жени ли искашь да речешъ?

— Не за жени, друго нѣщо е — думатъ е за калугерици.

— За калугерици! пзика Якинтъ и одари толкъсь сил-